

குறிஞ்சிப்பாட்டு - சூழலியல் நோக்கு

ப. இளங்கோ அ. *

அ தமிழ்த்துறை, பி.ஜி.பி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, நாமக்கல்-637207, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Kurincippattu - Sulaliyal Nokkil

P. Ilango a, *

a Department of Tamil, PGP College of Arts & Science, Namakkal- 637207, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
elangophd5@gmail.com

Received: 04-11-2020
Revised: 17-06-2021
Accepted: 20-06-2021
Published: 23-06-2021

ABSTRACT

There are also a color to search for science and literature in literature. Segregation of the scientific previews of the Tamil people has been explicitly examined. Ancient texts are being explored in the highly growing ecosystem in science. The land and water will be dependent on each other. The water and waters of water and waters have explained the land resources that have been explained by the people of the people. The people of the day was aware of the waste of marine water and shower. Plants were deducted on the basis of the other quadratic lands, which was not considered a separate land of the "Paalai 'during the commodity period. Crocodile, Idangar and Karam are flagged. The temple is mentioned. The Monoon longifolium Tree, also known as 'Ashoku' during the pocket, is completely different from the Tamil Nadu mountains and the forests from the forests of the "Actual". The Ashoka tree union is mentioned in the trees and especially hints, the Tamil Nadu has been overwhelming 80 inches per year, and the densely developed forces are maintained to be maintained. It is possible to feel the forest lands and water in Tamil Nadu.

Keywords: Ancient Tamil, Kurinjpattu, Ancient Tamil people

முன்னுரை

பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் ஒன்றான குறிஞ்சிப்பாட்டு பண்டைத் தமிழர் தம் அக வாழ்வின் கூறான காதல் திருமணத்தின் மேன்மையினைப் புலப்படுத்துகிறது. இதனைப் பாடிய கபிலர் நல்ல இயற்கை நுகர்வாளராகவும், ஆய்வாளராகவும் விளங்கியுள்ளார். ஐவகை நிலத்தும் காணப்பட்ட பூக்களைத் தொகுத்துப் பட்டியலிடும் இவர் நிலைத் திணையியலின் முன்னோடி எனப்படின் அது மிகையாகாது.

இலக்கியமும் அறிவியலும் எப்போதும் வெவ்வேறானவை. ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவை அல்லது எதிரும் புதிருமானவை எனப் பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், இலக்கியத்தில் அறிவியலைத் தேடுவதும், அறிவியலை இலக்கியமாக்குவதும் நிகழ்ந்த வண்ணம்தான் உள்ளன. பண்டைத் தமிழ் மக்களின் அறிவியல் முன்னோட்டங்களைச் சங்க நூல்கள் வெளிப்படுத்தும் பாங்கு பலவாறு ஆராயப்பட்டுள்ளது, இதனை,

'பறவை, விலங்கு, தாவரம், குன்று, மலை, யாறு, இருசுடர், இயற்கைத் தோற்றங்கள் போன்றவற்றையும் இவர்கள் கூர்ந்து உணர்ந்து ஏற்ற இடங்களில் உவமை வாயிலாகவும், பல சூழ்நிலைகளைச் சித்தரிக்கும் வாயிலாகவும் பொதிந்து வைத்துள்ளனர். இவற்றால் பண்டை மக்களின்

நிலவியலறிவு, பூத பௌதிகம், பொருள்களைப் பற்றிய சிந்தனை, இயற்கைப் பொருளின் இயல்புகளைக் கூர்ந்தறிதல் போன்ற அறிவியல் வளர்ச்சிகளையும் காண்கிறோம் என மு.சண்முகம் பிள்ளை கூறுவதும், 'நம் தமிழ் நாட்டில் முற்காலத்தில் இயற்கையறிவு மிகுந்திருந்தது. ஆராய்ச்சி முறையிலும் அனுபவ நிலையிலும் அக்காலத் தமிழர்கள் வளர்ச்சி நிலையிலும் இருந்திருக்கிறார்கள். இதனை எண்ணற்ற நிலைகளில் நாம் கண்டுணர முடிகிறது. நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழங்காலத் தடயங்கள் என்பவற்றுள் முதலிடம் பெறுவது நமது இலக்கியங்கள்தாம். சுமார் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்னர் அறிவியல் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து அறிந்துள்ள செய்திகளையும் நம் சங்ககால நூல்கள் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன' எனப் பி.எல்.சாமி கூறுவதும் புலப்படுத்தும். இன்று அறிவியலில் தனிப்பிரிவாக வளர்ந்து வரும் சூழலியல் நோக்கிலும் பண்டைய நூல்கள் ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. குறிஞ்சிப்பாட்டும் இவ்வண்ணமே சூழலியல் நோக்கில் ஆராயப்படுகிறது (Sami, 1981).

குறிஞ்சிப்பாட்டு-ஒரு பார்வை

நிலமும் நீரும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தே இருக்கும். இந்நிலத்தில் உள்ள காடுகளின் அடர்த்தியால் மழை பொழிவதும் அந்நீர் நிலத்தினுள் தேக்கி வைக்கப்பட்டு ஊற்றாகப் பெருகிப் பின்னர் அருவியாக, ஆறாக ஓடிக் கடலில் கலத்தல் இயற்கை. இந்நீரே மக்கள் வாழ்க்கைக்கும், மற்ற உயிரின வாழ்க்கைக்கும் அடிப்படையாக உள்ளது. நிலம் மரங்களின்றிச் செழுமையற்று இருக்குமானால் பெய்யும் மழைநீர் மண்ணுக்குள் செல்லாமல் மண்ணை அரித்துக்கொண்டு கலங்கள் நீராக ஓடி வரும். அருவியிலும், ஓடையிலும் ஓடிவரும் நீரின் நிறத்தைக் கொண்டே நீர்ப் பிடிப்புப் பகுதியில் மரங்களின்றி இருக்க வேண்டும் அல்லது மரங்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது உணரப்படும். குறிஞ்சிப்பாட்டு காட்டும் நீரும், நீர்நிலைகளும் அக்காலத்து விளங்கிய நில வளத்தையும் ஒருங்கே விளக்குவதுடன் அவை அக்காலத்து மக்களால் அக்கறையுடன் பேணப்பட்டுள்ளன என்பதையும் உணர்த்துகின்றன.

'அந்தீந் தெண்ணீர் குடித்தலின்' (குறிஞ்சிப்.211)

'அண்ண நெடுங்கோட் டிழிதரு தெண்ணீர்

அவிர்துகில் புரையு மவ்வெள் ளருவித்

தவிர்வில் வேட்கையேந் தண்டா தாடிப்

பளிங்குசொரி வன்ன பாய்சனை குடைவுழி' (குறிஞ்சிப்.54-57)

'நுரையுடைத் கலுழி பாய்தலி னுரவுத்திரை

அடுங்கரை வாழையி னடுங்க' (குறிஞ்சிப்.178-179)

'பழுமிள குக்க பாறை நெடுஞ்சனை

முழுமுதற் கொக்கின் நீங்கனி யுதிர்ந்தென

புள்ளெறி பிரசமொடு ஈண்டிப் பலவின்

நெகிழ்ந்துகு நறும்பழம் விளைந்த தேறல்

நீர்செத் தயின்ற தோகை'

என்பனவற்றால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் அந்தீந் தெண்ணீர் பருகியதையும், அவர்களுக்கு அவிர்துகில் வெள்ளருவியும், பளிங்கு சொரிவன்ன நீர் பாய்சனையும் நீர் வழங்கியமையும், அந் நீரும் சனைகளைச் சுற்றியுள்ள மா, பலா, போன்றவற்றில் விளைந்த தேறல் கலந்து இனிமையாயிருந்தமையும் புலப்படுகிறது (Shanmugam Pillai, 1997).

'விசும்பாடு பறவை வீழ்பதிப் படரு

நிரையிரும் பெளவங் குறைபட முகந்துகொண்

டகலிரு வானத்து வீசுவளி கலாவலின்'

என்பதிலிருந்து, கடல்நீர் முகக்கப் பட்டு முகிலாகி மழை பொழியும் அறிவியற் செய்தியை அக்கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது.

'அணிமிகு வரிமிஞி றார்ப்ப

நைவளம் பழுதிய பாலை வல்லோன்

கைகவர் நரம்பின் இம்மென விமிரும்

மாதர் வண்டொடு சுரும்புநயந் திருத்த

தாதவி மூலரி'

(குறிஞ்சிப்.146-149)

என்பன மிஞிறு, வண்டு, சுரும்பு எனத் தாதுண் பறவைகளின் வகைப்பாட்டினைக் கூறுகின்றன. பயிரியலாரும், உயிரியலாரும் இன்று ஆய்ந்து கூறும் வகைப்பாட்டினைப் பண்டே அறிந்திருந்தனர் என்பது வியப்புக்குரியது.

'தண்ணீருடன் உள்ள தொடர்பின் அடிப்படையில் தாவரங்கள், நீர்நிலைத் தாவரங்கள், வளநிலைத் தாவரங்கள், வறண்ட நிலத் தாவரங்கள் என மூன்று வகையாக இக்காலத்தில் பிரிக்கப்படுகின்றன '(Jadhav, 1994).

ஆனால்; பண்டைக் காலத்தில் வறண்ட நிலமான 'பாலை' தனி நிலமாகக் கருதப்படவில்லை யாதலின் மற்ற நால்வகை நிலங்களின் அடிப்படையில் தாவரங்கள் பகுத்து உணரப்பட்டமையை,

'மலையவு நிலத்தவுஞ் சினையவுஞ் சுனையவும்

வண்ண வண்ணத்த மலராய்பு'

(குறிஞ்சிப்.113-114)

என்பது உணர்த்தும்.

இவ்வாறே இன்றைய விலங்கியல் அறிஞர்கள் முதலையினத்தில் கூறும் மூன்று வகைகளைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு,

'ஒடுங்கிருங் குட்டத் தருஞ்சுழி வழங்கும்

கொடுந்தாண் முதலையு மிடங்கருங் கராமும்' (குறிஞ்சிப்.256-257)

எனக் கூறுவது வியப்புக்குரியதாகும். இது குறித்து,

முதலை, இடங்கர், கராம் ஆகிய மூன்று வகைகளில் முதலையே கொடியது. அது வாழும் துறைகளில் ஆடு மாடுகளையும் ஆட்களையும் இழுத்துச் சென்று கொன்று தின்றுவிடும். ஆதலின் 'நாம முதலை' என்றும், 'சுட்டுநர் பனிக்கும் தூருடை முதலை' என்றும் சங்க நூல்களில் இதன் கொடுமைத் தன்மையைக் கூறினர். சுட்டிக்காட்டுபவர்கள் கூட நடுங்கிக் கொண்டே காட்டும் கொடிய தன்மையுடைய முதலை என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'கடுமுரண் முதலை' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் இயற்கைச் சூழ்நிலை இன்றுபோல அழிக்கப்படவில்லை யாதலால் ஆறுகள் கலக்கும் கடற்கரைச் சூழலிலும் ஆறுகளிலும் முதலைகள் நிறைய இருந்திருக்க வேண்டும். ஆதலின் முதலைகளுக்காக மக்கள் மிகவும் அஞ்சினர்' என்னும் பி.எல்.சாமியின் கருத்து எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கது (Sami, 1981).

செயலை, பிண்டி, அசோகம் எனச் சங்க நூல்களில் அழைக்கப்பட்ட 'அசோகு' குறிஞ்சிப்பாட்டில்,

'எரியவி ருருவி னங்குமுலைச் செயலைத்

தாதுபடு தண்ணிழல்'

(குறிஞ்சிப்.105-106)

'----- செந்தீ

ஓண்பும் பிண்டி யொருகாது செரீஇ' (குறிஞ்சிப்.118-119)

'----- ----- பல்பூம் பிண்டி' (குறிஞ்சிப்.88)

எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் இம்மரத்தின் தளிரும், பூவும் தீயினை யொப்பச் செந்நிறமாயிருக்கும் என்பதும், பூக்கள் கூட்டுப் பூவாக அடர்ந்து காணப்படும் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அசோகும், தற்காலத்தில் மக்களால் நட்டு வளர்க்கப்படும் அசோகும் வேறுவேறானவை. 'நெட்டிலிங்கம்' எனப்படும் மரமே இப்போது 'அசோகு' எனப் பிழையாகக் கருதி அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

'நெட்டிலிங்க மரம் உயரமாக வளரக் கூடியதும், எப்போதும் பசுமையாக இருக்கக் கூடியதும் ஆகும். 15 மீட்டர் உயரம் அல்லது நல்ல சூழலிருப்பின் அதற்கு மேலும் கூட உயரமாக வளரும். பூ இதழ்கள் பச்சையாக இருக்கும். பழங்களும் முதலிய பசிய நிறத்துடனே காணப்படும்' என நெட்டிலிங்க மரம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

'அசோக மரம் சிறிய மரம், கூட்டிலைகளைக் கொண்டிருக்கும். எப்போதும் பசுமையாக விளங்கி அடர்த்தியான நிழலைத் தரும். இலைகள் 7 மதல் 25செ.மீ நீளம் இருக்கும். பூக்கள் மின்னும் இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் சிறு சிறு கொத்துக்களாக இருக்கும். பழங்கள் 15 மதல் 25 செ.மீ நீளமானவையாகவும் தட்டையாகவும் இருக்கும். இது இமயமலையின் நடுப்பகுதியிலும், கிழக்குப் பகுதியிலும் கிழக்கிந்தியப் பகுதியிலும், தெற்கிலும் காணப்படுகிறது. இதன் அழகிய பூக்களுக்காக இம்மரம் வளர்க்கப்படுகிறது என அசோகு மரம் பற்றிக் குறிக்கப்படுகிறது (Randhawa, 1952) இவற்றிலிருந்து இக்காலத்தில் 'அசோகு' என அழைக்கப்படும் நெட்டிலிங்க மரமானது, பண்டைக் காலத்தில் தமிழக மலைகளிலும், காடுகளிலும் இருந்து செயலை என்னும் அசோகு, மரத்தினின்றும் முற்றிலும் வேறானது என்பது புலப்படும்.

அசோகு, கடம்பு, சண்பகம், சிறுநாகப் பூ என்னும் மரங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் எம்.எஸ்.ராந்தவா 'இந்நான்கு மரங்களும் இந்தியா, பர்மா, சிலோன், மலேசியா, சுமத்ரா ஆகிய நாடுகளில் ஆண்டுக்கு 80 அங்குல மழைபெறும் பசுமை மாறாக் காடுகளில் காணப்படும் என்றும், இந்நான்கினுள்ளும் அசோக மரம் வளரப் ஈரப்பசை அதிகம் தேவைப்படும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், அனல்காற்று வீசும்போது இம்மரம் பாதிப்படையும் என்றும், இது தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் நெட்டிலிங்க மரம் எனத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டுள்ளது என்றும் குறிப்பிடுகிறார். நன்கு அறிந்திருக்கக் கூடிய சமற்கிருத வாணர்களும் கூடக் கவர்ச்சியற்ற நெட்டிலிங்கத்தை அசோகு எனத் தவறாகப் புரிந்து கையாண்டுள்ளனர் என்றும் கூறுகிறார். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் மதுரா பகுதியில் உண்மையான அசோக மரம் அழிந்து விட்டதே இம் மறதிக்குக் காரணம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இப்போது அசோக மரம் இருக்கும் பகுதிகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது மதுரா நகரம் ஆண்டுக்கு 24 அங்குலம் அளவுக்கு மழை பெறும் பாலையாக மாறியுள்ளதை உணர முடியும்' என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

முடிவுரை

இத்தகைய அசோக மரம் சங்க நூல்களிலும் குறிப்பாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டிலும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கொண்டு பண்டைத் தமிழகம் ஆண்டுக்கு 80 அங்குலத்துக்கு மேல் மழை பெற்றுள்ளது எனவும், அந்த அளவுக்கு அடர்த்தியாகக் காடுகள் பேணப்பட்டுச் சூழல் வளம் காக்கப்பட்டுள்ளது எனவும் உய்த்துணர முடிகிறது. பண்டைத் தமிழகத்தில் காடுகளைப் பேணியதன்வழி நிலவளமும், நீர்வளமும் மிக்கிருந்த என்பதையும், இவற்றைப் பேணி மக்கள் அக்கறை செலுத்தயிருக்க வேண்டும் என்பதையும் உணர முடிகின்றது.

References

- Jadhav, H.V., (1994) Principles of Environmental Science, Himalaya Publishing House, Bombay, India
 Randhawa, M.S., (1952) Progressive Desiccation of Northern India in Historical Times, The Indian Forester, 78, 497-505

Sami, P.L., (1981) sanga noolgal Vinthai poochi, Sekar Pathipagam, Chennai, India.

Shanmugam Pillai, M., (1997) Sanga kaala tamar vaazhviyal, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License